

Hồi 16

Thạch Chung Đạo Phổ

hãy mọi người vẫn đứng lặng trước một dây bốn năm mộ, Điền Hồ chốt dạ:

- Không lẽ mọi người không hài lòng vì cách Điền Hồ này xử sự với

Thạch Yển?

Đoàn Bội Cơ là người đầu tiên trút ra hơi thở dài:

- Ngũ sư huynh là người có đầy lòng tử tâm. Tuy nhiên, dù được tha nhưng ngũ sư huynh đừng trông chờ sẽ có sự đền đáp, hoặc chí ít là lòng cảm kích từ phía y thị.

Điền Hồ lắc đầu:

- Ngu huynh không hề trong mong gì về điều đó.

Nam Cung Phách vụt lạnh giọng:

- Nhân với kẻ thù là bất nhân với chính mình. Hay tam đệ đã quên mất Thạch Yển đã gây ra chuyện gì cho bản thân tam đệ?

Điền Hồ bối rối, khẽ chống chế:

- Nhưng đệ đâu đã mất mạng? Bản thân đệ vẫn còn sống thì cứ gì phải tuyệt đường sống của kẻ khác?

Đoan Mộc Huyền thì khẽ lắc đầu:

- Thạch Yển đã từng xúc phạm đến di cốt của lệnh đường. Chuyện như thế mà tam đệ bỏ qua được, quả thật có thể nói chỉ mới nửa năm xa cách tam đệ đã thay đổi nhiều.

Điền Hồ nghe vã mồ hôi khi bị mọi người cùng khiển trách:

- Không phải đệ thay đổi. Chỉ là đệ bất nhẫn mà thôi. Phải chi thảm trạng xảy ra cho phái Thanh Thành là do Thạch Yển hành sự, đệ sẽ không chùn tay, mà sẵn lòng hạ sát thị để báo thù rửa hận.

Đoàn Bội Cơ lại thở dài:

- Tuy Thạch Yển không tự tay hành sự, nhưng có thể mọi việc là do thị sắp xếp.

Điền Hồ kinh nghi:

- Sao tiểu sư muội lại nói như vậy? Thạch Yển nào có liên quan gì một khi sư phụ bị sát hại là do công phu Thất Phách U Linh?

Đoàn Bội Cơ bảo:

- Muội đã nhớ lại rồi, lúc muội tự ý bỏ đi ra ngoài Tổng Đàn Bạch Cốt Môn và bị hai kẻ lạ mặt tấn công, gã Bách Lý Hoàng xuất hiện kỳ thực chỉ là để diễn hết vở tuồng anh hùng cứu mỹ nhân. Chứng tỏ mọi hành vi của bọn Bách Lý Hoàng lúc đó đều có sẵn chủ ý. Và muội xin bạo gan đoán thêm, biết đâu lúc ngũ sư huynh cùng Thạch Yển sau đó bỏ đi, bảo là để đi tìm muội, kỳ thực cũng là kế phân hóa, tạo cơ hội cho hung nhân dùng công phu Thất Phách U Linh sát hại những người còn lại và là kế do Thạch Yển bố trí?

Điền Hồ chau mặt:

- Tiểu sư muội đoán sai rồi. Thứ nhất, vì lúc đó chính sư phụ sai phái Thạch Yển đi tìm muội. Chỉ khi Thạch Yển quay lại, bảo là không tìm thấy muội, ngu huynh sau đó mới cùng Thạch Yển quay ra lần thứ hai. Lý do kế tiếp là vào thời điểm đó vẫn chưa một ai hay biết ngu huynh có bản lãnh cao minh như thế nào. Nên đâu thể bảo Thạch Yển cố tình dùng kế để tách xa ngu huynh khỏi những người còn lại?

Nam Cung Phách vụt xoa tay:

- Thôi, bỏ đi. Vì dù gì Thạch Yển cũng được tam đệ hứa tha mạng và ả cũng bỏ đi từ lâu rồi. Giờ hãy suy nghĩ về những gì ả tiết lộ. Liệu phái Thanh Thành thật sự có ám tàng một loại công phu tuyệt học gọi là Thạch Chung Dao Phổ chăng? Nếu có, Dao Phổ đó được cất giấu ở đâu? Và Đoàn cô nương, nói về danh chánh ngôn thuận thì dù gì cũng là hậu nhân duy nhất của Đoàn gia, liệu có muốn mọi người cùng tiếp tay thử truy tìm nơi ẩn giấu Dao Phổ đó không?

Đoàn Bội Cơ tuần tự nhìn mọi người:

- Phần ngũ sư huynh thì Đoàn Bội Cơ này không còn gì nữa để ngờ vực. Riêng phân nhị vị Chương môn...

Thái độ ngập ngừng ngay lúc này của Đoàn Bội Cơ làm cho ngay cả bản thân Điền Hồ cũng ái ngại. Hấn lên tiếng:

- Đại tỷ và nhị ca...

Đoàn Bội Cơ mỉm cười:

- Thì muội cũng đâu bảo họ không phải là đại tỷ và nhị ca của ngũ sư huynh. Chỉ có điều, muội muốn biết, liệu họ có chịu xem muội là muội muội, như họ đã xem ngũ sư huynh là đệ đệ của họ hay không mà thôi. Việc gì ngũ sư huynh phải tỏ ra nóng vội.

Vỡ lẽ, Điền Hồ nhìn Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách.

Đoàn Mộc Huyền thận trọng đáp:

- Về tình thân, đương nhiên ta sẽ xem Đoàn Bội Cơ như một hảo muội muội. Nhưng về mọi phương diện khác...

Nam Cung Phách tiếp lời:

- Về mọi phương diện khác thì trong một tương lai không xa, Đoàn cô nương nghiêm nhiên sẽ là chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành. So về bốn phận thì không hề kém ai trong hai ta. Vì thế, để cho mọi việc thật minh bạch, nếu Đoàn cô nương ngỏ lời, ta và Đoàn Mộc chưởng môn mới dám nhận lời tìm kiếm hộ Đao Phổ. Nam Cung mới nói như thế, hi vọng Đoàn cô nương hiểu.

Đoàn Bội Cơ nhoẻn cười:

- Chỉ cần lời nói này của Nam Cung chưởng môn là muội hoàn toàn yên tâm. Nào, chúng ta cùng thử tìm vậy.

Nhưng để tìm thì cần phải có manh mối. Do không có manh mối nên Điền Hồ đành phải hỏi Đoàn Bội Cơ:

- Phần ngu huynh thì không nói làm gì. Còn tiểu sư muội, liệu bốn chữ Thạch Chung Đao Phổ có tạo chút ấn tượng gì cho tiểu sư muội không?

Đoàn Bội Cơ bồng gật đầu, là một điều không ai ngờ đến. Nàng đáp:

- Chưa biết đó có phải là manh mối hay không, nhưng ngũ sư huynh còn nhớ đến câu châm chọc của bọn Chu Hải, Hoa Sơn Phái?

Điền Hồ lẩm nhẩm:

- Có phải câu: 'Thanh Thành Lục Kiếm, lâm trận bại vong. Khi gặp Bạch Cốt, Thanh Thành trá tử'?

Đoàn Bội Cơ cau mày:

- Muội có ý nghi ngờ vì chuyện xảy ra đã ngoài mười năm nhưng cho đến giờ vẫn chưa có nắm mộ nào của Thanh Thành Lục Kiếm ở ngay tại sơn môn này. Phải chăng họ vì trá tử nên lúc này vẫn còn tại thế? Vậy thì hiện giờ họ ở đâu? Nơi họ ẩn náu phải chăng cũng ẩn giấu Đao Phổ Thạch Chung? Và họ chưa dám xuất hiện vì một là chưa luyện xong Đao phổ đó và hai là tin về Bạch Cốt Môn đã bị quần hùng hủy diệt vẫn chưa đến tai họ?

Đoàn Mộc Huyền gật gù:

- Câu ca kia ta cũng từng nghe đến. Và đúng như Đoàn muội muội nghi ngờ, ta cũng chưa hề nghe tin Thanh Thành Lục Kiếm tạ thế dù vì bất kỳ nguyên do nào.

Nam Cung Phách động tâm:

- Vậy thì chỉ có một người là biết nơi Thanh Thành Lục Kiếm ẩn náu. Nhưng vì người đó đã chết vào đúng ngày Bạch Cốt Môn kể như bị tận diệt nên Thanh Thành Lục Kiếm không nhận được tin báo cũng là điều dễ hiểu.

Điền Hồ vỗ lã:

- Nhân vật đó chính là gia sư. Tiểu sư muội này, vậy bấy lâu nay tiểu sư muội có lưu ý, thấy phụ thân muội thường bỏ đi đâu một mình không? Vì nếu có thì nơi người đến chính là nơi Thanh Thành Lục Kiếm náu thân.

Đoàn Bội Cơ sau một lúc ngẫm nghĩ chợt bảo:

- Mọi người hãy đi theo muội.

Điền Hồ hoài nghi khi thấy Đoàn Bội Cơ như đang muốn đi vào thư phòng trước kia của Đoàn Quan Sơn sư phụ:

- Tiểu sư muội cho rằng trong này có mật thất?

Đoàn Bội Cơ đáp:

- Thường ngày, gia phụ vẫn lưu lại trong này suốt buổi, kể từ giờ Ngọ trở đi. Muội cho rằng đây là những lúc gia phụ hoặc đến thăm hoặc đưa vật thực đến cho lục vị thúc tổ.

Tất cả bước vào thư phòng giờ đã âm đạm vì gần nửa năm không người lui tới. Và sau một lúc lâu tìm kiếm, nhờ Điền Hồ đã quen với cách sắp đặt cơ quan như đã thấy ở Thủy Phủ nên tất cả phát hiện một bức Hoàn Phi treo lạch.

Nhắc tấm Hoàn Phi qua một bên, Điền Hồ cho tay vào hốc đá, nơi đã bị tấm Hoàn Phi treo bên ngoài che khuất:

- Ở đây quả nhiên có máu chốt để đóng mở cơ quan. Làm gì bây giờ, tiểu sư muội?

Đoàn Bội Cơ bồn chồn bảo:

- Hãy để muội tự tay thử khai mở cơ quan.

Điền Hồ liền lùi lại, nhường chỗ cho Đoàn Bội Cơ bước đến.

Nàng loay hoay một hồi và cuối cùng cũng làm cho bức vách trước mặt này từ từ dịch chuyển, hé lộ một lối đi bí ẩn.

Sau một lúc đứng ngây người nhìn vào bí đạo tối om, nàng bỗng quay người lại, căn dặn Điền Hồ:

- Chuyện chưa biết thế nào, nhưng vì muội là hậu nhân duy nhất của Đoàn gia, hi vọng đủ tư cách để được lục vị thúc tổ thừa nhận và cho tiếp xúc. Để ngũ sư huynh lưu lại ngoài này, ngũ sư huynh không trách muội chứ?

Điền Hồ nhanh nhẩu đáp ứng:

- Điều đó là đương nhiên. Chỉ mong tiểu sư muội cẩn trọng cho.

Nàng mỉm cười và từ từ biến mất vào bí đạo.

Thấy Đoàn Bội Cơ thủy chung không nói gì đến Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách, Điền Hồ ái ngại nhìn cả hai:

- Nàng vì nôn nóng, chỉ muốn gặp ngay lục vị thúc tổ của nàng, nên có phần khiếm lễ với đại tỷ và nhị ca. Xin đừng nghĩ nàng ngại Đạo Phổ bị tiết lộ.

Đoan Mộc Huyền gượng cười:

- Đến tam đệ vẫn còn bị nàng nghi kỵ, ta và nhị đệ thì có can hệ gì.

Riêng Nam Cung Phách thì lo ngại:

- Xem ra Đoàn cô nương vẫn chưa hoàn toàn hết hoài nghi về tam đệ. Ta nghĩ, từ này trở đi tam đệ cũng nên cẩn trọng cho.

Điền Hồ quả quyết lắc đầu:

- Đệ vẫn tin ở Bội Cơ. Vì bằng chứng, Bội Cơ đâu còn ai khác để tin cậy ngoài một mình đệ?

Lời của Điền Hồ vừa dứt, từ bên ngoài chợt có mấy loạt cười vọng vào;

- Người vẫn là người dễ tin thế sao, Điền Hồ? Phần ta, ngay từ đầu ta đã đoán ra ý đồ của ả. Ha... ha...

Điền Hồ biến sắc, lao vọt ra ngoài:

- Thạch Yến! Người còn dám quay lại sao?

Nam Cung Phách và Đoan Mộc Huyền cũng lao ra, vừa vặn chạm trán Thạch Yến và một nhân vật che kín diện mạo đúng lúc xuất hiện.

Thạch Yến nhún vai, cố đưa mắt nhìn vào thư phòng đang bị bọn Điền Hồ ba người án ngữ:

- Đoàn Bội Cơ đâu?

Nam Cung Phách hừ lạnh:

- Cô nương Thạch Yến thì ta biết rồi. Còn vị bằng hữu kia, sao cô nương không dẫn kiến cho?

Thạch Yến cười đắc ý:

- Chuyện đã thế này bốn cô nương không cần che giấu làm gì. Đây là phu quân ta, môn chủ Cổ Mộ Môn và cũng là người xuống tay hạ sát sư đồ Thanh Thành Phái bốn mạng. Ha... ha...

Diên Hồ cảm phẫn:

- Người nói thật chứ, Thạch Yến? Vậy phu quân người là Thượng Quan Du sao?

Thạch Yến bĩu môi:

- Lúc nào ta cũng nghe người đề cập đến lão Thượng Quan. Chỉ tiếc, lão là ai, cho đến giờ khắp võ lâm vẫn chưa một ai biết mặt. Riêng phu quân ta, thật đáng buồn cho người, không lẽ một người có niên kỷ như ta lại ứng một lão nhân làm phu quân?

Tâm cơ vụt máy động, Nam Cung Phách vụt quát vào mặt kẻ che kín chân diện:

- Ta nhớ rồi, Tư Mã tiên bối từng bảo hung thủ sát hại lão là một tên nghiệt súc. Vậy thì người là...

Hữu thủ của Mông Diện Nhân chợt cất lên:

- Nam Cung Phách người muốn chết!

Và từ hữu thủ người đó liền phát ra một luồng lực đạo trắng nhờ.

"Ào..."

Nam Cung Phách cũng cất tay:

- Phải chăng đây là công phu Thất Phách U Linh của người? Hãy chờ!

"Bùng..."

Phát hiện Nam Cung Phách có phần kém thế, Đoan Mộc Huyền liền loang chưởng lao vào:

- Đối với kẻ giết người không gớm tay thì không cần nói đến đạo lý. Để ta tiếp tay với nhị đệ. Đỡ chiêu!

"Ào..."

Mông Diện Nhân vụt cười hăng hắc:

- Đúng lúc rồi đó, Yến muội. Hãy vào trong thu thập tiểu nha đầu họ Đoàn mau!
Còn bọn người, đỡ! Ha... ha...

Song thủ của Mông Diện Nhân liền hét tung lên, tạo một áp lực kinh hồn, quật mạnh vào Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền.

“Ào... Ào...”

Phân Điền Hồ, nghe Mông Diện Nhân bảo thế liền lao đến đón đầu Thạch Yến:

- Người chỉ có thể đi nếu giết được ta. Hãy đỡ!

“Vù...”

Thạch Yến bĩu môi:

- Người đâu còn là đối thủ của ta. Hãy ngoan ngoãn tránh ra nào. Hừ!

“Ầm...”

Bên này chạm kính thì bên kia cũng có tiếng chạm kính vang lên.

“Bùng... Bùng...”

Liên sau đó, Điền Hồ nghe Nam Cung Phách quát bảo:

- Tam đệ còn chờ gì nữa, không mau vào trong phòng bế cơ quan. Nhanh lên!

Mông Diện Nhân quát lên một tiếng to hơn:

- Ai ngăn ta, phải chết. Đỡ!

“Ào... Ào...”

Điền Hồ liền quay người, chạy ngược vào thư phòng.

Chợt...

“Vút...”

Thạch Yến đã nhanh chân hơn, xuất hiện trước mặt Điền Hồ và mỉm cười:

- Hóa ra Đoàn Bội Cơ đã tìm ra nơi Thanh Thành Lục Kiếm ẩn náu?

Điền Hồ bị ngăn lối, không thể tiến đến phát động cơ quan, đành kéo dài thời gian, may ra kịp cho Đoàn Bội Cơ tẩu thoát nếu như nàng nghe ở bên ngoài có nhiều loạt chấn kính vang lên;

- Sao người biết chuyện Lục Kiếm Thanh Thành ẩn náu?

Thạch Yến phá lên cười:

- Ý của ta lúc đến Thanh Thành là khác với người. Vì thế, trong khi người cứ âm thầm miệt mài khổ luyện thì ta lại ngắm ngẫm dò xét mọi động tĩnh ở đây. Thế người có biết Thanh Thành Lục Kiếm giả như còn tại thế thì họ chỉ tuân lệnh của mỗi một người không?

Điền Hồ khinh khỉnh:

- Chuyện người nói quá thừa. Đương nhiên họ là người của phái Thanh Thành thì phải tuân theo mọi mệnh lệnh của chủ môn Thanh Thành Phái. Đâu thể khác được.

Thạch Yển bảo:

- Nhưng với một điều kiện là vị chủ môn đó phải có trong tay một tín vật. Và người có biết, nếu như Đoàn Bội Cơ không có tín vật thì hậu quả như thế nào sẽ xảy ra cho ả không?

Điền Hồ hoài nghi:

- Ta tin được người sao?

Chợt cả Điền Hồ và Thạch Yển đều nghe Mông Diện Nhân quát:

- Việc gì Yển muội cứ mãi chần chờ? Bọn họ vẫn chưa luyện xong Thạch Chung Dao Phổ vì không thể đọc nổi tự dạng trên Thạch Chung. Hãy mau vào trong thu thập họ, chiếm lấy Thạch Chung cho bốn môn.

Thạch Yển đáp lại:

- Muội thì nghĩ khác. Muội còn cầu mong cho họ luyện xong công phu Thạch Chung. Để khi có tín vật, họ sẽ ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của chúng ta.

Điền Hồ thừa cơ Thạch Yển bần đối đáp, vội lách người chạy đến chỗ phát động cơ quan.

“Vút...”

Nhưng hành vi của hắn bị Thạch Yển phát giác kịp lúc. Ắt tung chưởng:

- Người muốn tự tìm chết sao?

“Bùng...”

“Hự!”

Điền Hồ lảo đảo lùi lại và bị Thạch Yển lướt đến uy hiếp:

- Mau nói Đoàn Bội Cơ có cho người biết chuyện về tín vật không?

Điền Hồ nuốt hận, quát:

- Ta không nói. Dầu chết ta cũng không nói.

Thạch Yến phá lên cười;

- Người không nói hay người không biết? Thôi thì thế này vậy, để ta hạ cố nói cho người hay. Thanh Thành Lục Kiếm nguyên ủy không là môn hạ của phái Thanh Thành. Họ chịu mang danh xưng đó vì họ chỉ ước ao được luyện công phu Thạch Chung. Còn vì sao họ muốn luyện thì người hãy đi mà hỏi họ. Ta chỉ cho người biết rằng vì muốn thành toàn cho họ, chính sư phụ của Đoàn Quan Sơn đã cùng họ đánh cắp Thạch Chung, sau đó đưa về đây. Và bọn họ bảy người đã lập thệ, đặt ra một tín vật, dùng làm vật minh chứng cho những gì họ đã lập thệ. Sư phụ của Đoàn Quan Sơn đã chết, kể cả Đoàn Quan Sơn cũng vậy. Thế thì ai sẽ cho Đoàn Bội Cơ biết đó là tín vật gì? Ha... ha...

Càng nghe Điền Hồ càng hoang mang nhất là hoang mang lo lắng cho sinh mạng tiểu sư muội.

Nắm biết tâm trạng hấn, Thạch Yến bảo:

- Người lo cho ả là phải. Vì nếu không có tín vật, và tin chắc ả cũng không hề biết chuyện Lục Kiếm chẳng phải người của Thanh Thành Phái như ta vừa kể cho người nghe, vậy Lục Kiếm sẽ có phản ứng gì nếu họ đang luyện công lại bị một ả như Bội Cơ xộc vào quấy nhiễu? Vậy là người chỉ còn mỗi một cách nếu muốn ta giúp người cứu ả.

Chợt hiểu rõ mưu đồ của Thạch Yến, Điền Hồ bật cười châm chọc:

- Vậy là người nhầm rồi. Bội Cơ vẫn tỏ ra tự tin khi quyết định một mình tiến vào hội diện cùng Lục Kiếm. Cho thấy nàng đã biết từ lâu câu chuyện mà người ngỡ là chỉ có một mình người biết. Không tin, người cứ chờ mà xem. Ha... ha...

Giận dữ, Điền Hồ liền bị Thạch Yến quật cho một kinh táng mạng:

- Việc gì ta phải chờ? Thử xem người có dám ngăn cản ta không?

"Bùng..."

Điền Hồ vọt thổ huyết lai láng và thất sắc nhìn Thạch Yến bắt đầu tiến vào bí đạo.

Càng thêm lo sợ cho Bội Cơ, Điền Hồ vội lấy ra một hạt Bạch Liên Vạn Niên và cho luôn vào miệng.

Chưa kịp vận dụng nội kinh cho được lực từ Bạch Liên Vạn Niên dẫn lưu, Điền Hồ bỗng nghe Thạch Yến kêu thất thanh từ trong bí đạo:

- Nguy rồi, phu quân. Họ đã luyện xong Đạo Phổ Thạch Chung!

Mông Diện Nhân nghe lọt tai vọt quát:

- Chạy mau! Sau này hãy nghĩ kế trừ họ!

Điền Hồ lập tức xông đến, quyết ngăn cản Mông Diện Nhân:

- Người là hung thủ sát hại sư phụ ta. Ai cho người chạy?

Thấy Điền Hồ quá mạo hiểm, Nam Cung Phách và Đoan Mộc Huyền cùng một lúc xông vào:

- Hãy mau giúp tam đệ, nào!

- Đánh!

Nhưng họ ra tay vẫn muộn hơn hành vi mạo hiểm của Điền Hồ. Vì thế, một kích của Mông Diện Nhân liền quật ngay vào Điền Hồ.

“Bùng!”

Toàn thân chấn động, cảm nhận như lục phủ ngũ tạng vỡ toang, Điền Hồ gục xuống, hôn mê và ngất lịm.

- o O o -